

“... NO PER TOTS ELS MALALTS CONVENEN LOS MATEIXOS REMEIS. ...”

Materialment aquesta manera de diure indica que no tots els mals van curats amb la mateixa medicina.

De fet és intuïtiu que ningun doctor pot aplicar el mateix remei per tots els malalts, perquè en aquest cas no hi fóra estat el menester de destorbar la ciència mèdica.

En propòsit tants són estats en passat los anècdotes sobre els metges, i alguns, pareix, també famosos, los quals més malalts visitaven i més se donaven compte de quant complicada i difícil fossi conèixer aquella branca de la ciència i exercitar aquella professió.

Això feva sentir los metges una mica ignorants, i doncs era clar que era oportú i necessari trobar remeis apropiats per cada malaltia, vist que los mals o les dolors que les persones acusa-

ven eren diferents.

Per tant era absolutament imprescindible trobar, aconsellar i aplicar remeis específics a segons de la malaltia, de manera que després de haver aconseguit un bon èxit per haver trobat la cura apropiada pel malalt, això dóna fama, prestigi i riquesa també als metges.

La pràctica de donar la mateixa medicina a tots los malalts, era al contrari en ús, en passat, a qui tenia poca disponibilitat econòmica i doncs no era en grau de pagar adequadament el metge, i era cosa habitual en les casernes militars, com tants recordaren, quan lo maití en tant se presentaven al doctor i se “marcava visita”, que en llenguatge popular equivalia a sentir-se mal: per tots indistintament, lo remei era una purga de “sal anglesa”, perquè aque-

stos militar, sovint malalt imaginari, no veniven mai presos sèriament.

Vito Loy